RETTENS KENDELSE (Femte Afdeling)

11. december 1998 *

I sag T-22/98,

Scottish Soft Fruit Growers Ltd, Blairgowrie (Storbritannien), ved barrister Fergus Randolph, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt og Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Xavier Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse i en skrivelse af 16. oktober 1997 til Scottish Office, hvori Kommissionen afviser at imødekomme

* Processprog: engelsk.

selskabets anmodning vedrørende fortolkningen og anvendelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 1991/92 af 13. juli 1992 om særforanstaltninger for hindbær bestemt til forarbejdning (EFT L 199, s. 1), og Kommissionens forordning (EØF) nr. 2252/92 af 30. juli 1992 om gennemførelsesbestemmelser til særforanstaltninger for hindbær bestemt til forarbejdning (EFT L 219, s. 19),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. D. Cooke, og dommerne R. Carcía-Valdecasas og P. Lindh,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Retlig baggrund

1 Rådets forordning (EØF) nr. 1991/92 af 13. juli 1992 om særforanstaltninger for hindbær bestemt til forarbejdning (EFT L 199, s. 1, herefter »forordning nr. 1991/92«) gælder i medfør af artikel 1 for EF-producenter, som producerer hindbær henhørende under KN-kode ex 0810 20 10. I artikel 2, stk. 1, bestemmes

det, at producentorganisationerne anerkendes af medlemsstaternes kompetente myndigheder, forudsat at den af den enkelte organisation afsatte produktion har oversteget 1 000 tons i produktionsåret forud for ansøgningen om anerkendelse i henhold til denne forordning. Ved produktionsåret forstås perioden fra den 1. juni til den 31. maj.

2 I henhold til forordningens artikel 2, stk. 2 og 3, modtager de anerkendte producentorganisationer, som har fremlagt et program, der skal forbedre konkurrenceevnen for sektoren for industrihindbær, og som er godkendt af de kompetente nationale myndigheder, en støtte, der betales af medlemsstaterne på én gang. Støtten fastsættes til 50 ECU/ton industrihindbær, der er afsat af producentorganisationen i det første produktionsår, som følger efter datoen for den specifikke godkendelse som organisation i henhold til denne forordning. Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, refunderer 50% af den ydede støtte.

3 Artikel 6 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2252/92 af 30. juli 1992 om gennemførelsesbestemmelser til særforanstaltninger for hindbær bestemt til forarbejdning (EFT L 219, s. 19, herefter »forordning nr. 2252/92«), som supplerer artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 1991/92, bestemmer, at den afsatte mængde, der skal tages i betragtning ved ydelsen af støtten til hver enkelt producentorganisation, er den mængde, der reelt er afsat til forarbejdning i det første produktionsår efter datoen for den særlige anerkendelse. Det tilføjes i bestemmelsen, at hvis vejrforholdene i produktionsområdet har været så dårlige, at producentorganisationens høst er reduceret med over 20%, er den afsatte mængde den, der reelt er solgt til forarbejdning i det andet produktionsår efter datoen for den særlige anerkendelse.

4 I medfør af artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 2252/92 udbetales støtten til anerkendte producentorganisationer, som har fremlagt et program for forbedring, af de

nationale myndigheder med 70% af det foreløbige støttebeløb senest to måneder efter, at programmet er blevet godkendt. I medfør af artikel 10, stk. 2, bestemmes det foreløbige beløb i givet fald på grundlag af den mængde, som den enkelte producentorganisation ifølge anerkendelsesanmodningen har afsat.

5 Det endelige støttebeløb afhænger dels af den mængde, der reelt er afsat til forarbejdning i det første produktionsår efter datoen for den særlige anerkendelse, dels — hvis vejrforholdene i produktionsområdet har været så dårlige, at producentorganisationens høst er reduceret med over 20% — af den mængde, der reelt er solgt i det andet produktionsår efter anerkendelsen. Artikel 10, stk. 3, i forordning nr. 2252/92 bestemmer i denne forbindelse, at det endelige støttebeløb fastsættes, og restbeløbet — forskellen mellem den endelige og den forskudsvis udbetalte støtte — udbetales senest en måned efter, at producentorganisationerne har oplyst de kompetente nationale myndigheder om den mængde, der er afsat i løbet af det første produktionsår efter anerkendelsen.

6 I artikel 14 i forordning nr. 2252/92 bestemmes det, at hvis der uberettiget er udbetalt støtte, tilbagesøger medlemsstaterne de udbetalte beløb plus renter fra det tidspunkt, hvor støtten blev udbetalt, til det faktiske inddrivelsestidspunkt.

Sagens faktiske omstændigheder

7 Sagsøgeren, Scottish Soft Fruit Growers Ltd, er et skotsk selskab, der består af en række producenter af hindbær bestemt til forarbejdning, og som er registreret i henhold til Industrial and Provident Society Act 1965. Det blev stiftet i 1992 med henblik på at virke som producentorganisation for hindbær i Det Forenede Kongerige og blev anerkendt i april 1993. Det fremlagde i medfør af artikel 2, stk. 2, i

forordning nr. 1991/92 et program til forbedring af konkurrenceevnen for industrihindbær og blev dermed i henhold til forordningens artikel 2, stk. 3, berettiget til en støtte på 50 ECU/ton industrihindbær, der blev afsat — i princippet — i produktionsåret 1. juni 1993 til 31. maj 1994, som var det første produktionsår efter datoen for den specifikke godkendelse.

8 Sagsøgerens program blev godkendt den 28. maj 1993, og i henhold til artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 2252/92 udbetalte vedkommende nationale myndighed — Intervention Board — den 2. juli 1993 støtten til selskabet med 70% af beløbet. Støtten (246 755,10 GBP) blev i henhold til forordningens artikel 10, stk. 2, beregnet som et foreløbigt beløb på grundlag af den mængde, organisationen ifølge anerkendelsesanmodningen havde afsat (7 350 tons hindbær). Imidlertid skulle det endelige støttebeløb fastsættes, i princippet ved udgangen af produktionsåret 1. juni 1993 til 31. maj 1994.

9 På grund af usædvanlige vejrforhold i denne periode kunne sagsøgeren kun afsætte ca. 4 000 tons hindbær. Da betingelserne i artikel 6 i forordning nr. 2252/92 var opfyldt (dårlige vejrforhold), skulle den mængde, der skulle tages i betragtning som grundlag for beregningen af det endelige støttebeløb, være den mængde, der reelt var solgt i det andet produktionsår (fra 1.6.1994 til 31.5.1995). Da vejrforholdene på ny viste sig at være dårlige, nåede sagsøgerens salg i produktionsåret 1994/1995 kun op på 3 539 tons. Den endelige igangsætningsstøtte beløb sig således til 163 009,21 GBP.

10 Ved skrivelse af 3. april 1995 forlangte Intervention Board, interventionsorganet i Det Forenede Kongerige, i henhold til artikel 14 i forordning nr. 2252/92, at sagsøgeren skulle tilbagebetale det overskydende beløb, dvs. 83 745,90 GBP. Der blev den 25. april 1995 udfærdiget en faktura, hvorefter beløbet skulle betales den 10. maj 1995.

11 Efter udfærdigelsen af fakturaen gjorde Scottish Office, Departementet for Landbrug, Miljø og Fiskeri, som var den regionale offentlige myndighed, der havde kompetencen på landbrugsområdet, i en skrivelse af 25. oktober 1995 til direktøren for Kommissionens Generaldirektorat for Landbrug (GD VI) rede for sagsøgerens problem og anmodede ham om at vise selskabet forståelse. Scottish Office foreslog — som en måde, hvorpå tilbagebetaling kunne undgås — at forordning nr. 1991/92 kunne fortolkes således, at det anerkendtes, at der forelå force majeure på grund af de særlig dårlige vejrforhold, og at det produktionsår, som var grundlag for anerkendelsen af organisationen — 1992/93 — blev anset for det endelige produktionsår med henblik på igangsætningsstøtten. Scottish Office anerkendte i skrivelsen, at en sådan løsning sandsynligvis ville kræve en mindre ændring af artikel 6 i forordning nr. 2252/92. Mens man ventede på Kommissionens svar, foretog Intervention Board sig intet for at opkræve det beløb, der var faktureret den 25. april 1995.

12 Ved skrivelse af 16. oktober meddelte generaldirektøren for GD VI Scottish Office, at Kommissionen havde taget endelig stilling til dets anmodning, og at man ikke kunne imødekomme den.

Retsforhandlinger og parternes påstande

13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 21. januar 1998 har sagsøgeren anlagt nærværende sag med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 16. oktober 1997, hvori den afviste at imødekomme anmodningen fra Scottish Office vedrørende fortolkningen og anvendelsen af forordning nr. 1991/92 og nr. 2252/92 i forbindelse med det krav om tilbagebetaling af en igangsætningstøtte, som Intervention Board havde fremsat over for sagsøgeren.

14 Ved særskilt dokument indleveret til Justitskontoret den 6. marts 1998 har Kommissionen i medfør af artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement påstået sagen

afvist. Den 29. april 1998 har sagsøgeren indleveret sine bemærkninger til afvisningspåstanden.

15 I stævningen har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens afgørelse i skrivelsen af 16. oktober 1997 annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

16 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 I sine bemærkninger til afvisningspåstanden har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse for afvisningspåstanden.

— Sagen fremmes til realitetsbehandling.

Formaliteten

Parternes argumenter

18 Kommissionen har for det første gjort gældende, at sagen må afvises, fordi den anfægtede skrivelse ikke på nogen måde ændrer sagsøgerens retsstilling. Sagsøgeren skal tilbagebetale den del af støtten, som uberettiget er udbetalt af myndigheden på grund af anvendelsen af artikel 6 i forordning nr. 2252/92 og ikke på grund af skrivelsen fra generaldirektøren for GD VI, hvori det blev meddelt sagsøgeren, at Kommissionen ikke kunne imødekomme anmodningen fra Scottish Office om at foretage en ændring af denne artikel. Følgelig er den skrivelse, som er sagens genstand, ikke en foranstaltning, der har ændret sagsøgerens retsstilling væsentligt. Kommissionen har anført, at det af Domstolens og Rettens praksis fremgår, at kun retsakter, der har bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling, kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål (Rettens dom af 16.4.1997, sag T-541/93, Connaughton m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 549, præmis 30). Kommissionen slutter heraf, at den anfægtede retsakt ikke kunne være genstand for et annullationssøgsmål, eftersom den ikke kunne have bindende retsvirkninger.

19 Kommissionen har for det andet gjort gældende, at den anfægtede skrivelse er et afslag på en anmodning, som i det væsentlige er fremsat for at opnå en ændring af en bestemmelse i en almengyldig retsakt, forordning nr. 2252/92. Ifølge fast praksis skal »en privatpersons annullationssøgsmål til prøvelse af et afslag [...] nemlig afvises, hvis det er rettet mod et afslag på at vedtage en almengyldig forordning« (Rettens kendelse af 4.10.1996, sag T-5/96, Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, Sml. II, s. 1299).

20 I denne forbindelse har Kommissionen gjort gældende, at forordning nr. 2252/92 og nr. 1991/92 i den foreliggende sag er af lovgivningsmæssig karakter og almengyldige, idet de vedrører hindbærproducentorganisationer i hele Fællesskabet. Artikel 6 i forordning nr. 2252/92, som objektivt bestemmer, at der skal ydes støtte

til anerkendte producentorganisationer, har retsvirkninger for personer, der er defineret generelt og abstrakt, således at den kun berører sagsøgeren i dennes egenskab af hindbærproducentorganisation og uden nærmere angivelser.

21 Endelig har Kommissionen henvist til den måde, hvorpå den ændring, der blev anmodet om, skulle have fundet sted, såfremt anmodningen var blevet imødekommet, og har bemærket, at den også skulle have været vedtaget i form af en almengyldig forordning. Da Retten i kendelsen i sagen Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen har fastslået, at »et søgsmål, der er anlagt af en fysisk eller juridisk person til prøvelse af Kommissionens afslag på med tilbagevirkende kraft at korrigere en retsakt, [må] afvises, såfremt den krævede korrektion skulle have været foretaget via en almengyldig forordning« (præmis 28), er det ifølge Kommissionen ubestrideligt, at den foreliggende sag selv må afvises af denne årsag. I denne forbindelse har Kommissionen bemærket, at Scottish Office i sin skrivelse af 25. oktober 1995 har anerkendt, at en ændring af forordningen var nødvendig.

22 Sagsøgeren har i stævningen gjort gældende, at sagen må antages til realitetsbehandling, for så vidt som sagsøgeren er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede afgørelse, selv om den er rettet til Scottish Office. Sagsøgeren har gjort gældende, at afgørelsen berører selskabet umiddelbart, eftersom dens retsvirkninger for selskabet ikke afhænger af tredjemands udøvelse af et skøn, og individuelt, idet den berører det på grund af visse egenskaber, som er særlige for selskabet, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller det fra alle andre, og at det derfor er individualiseret af afgørelsen på lignende måde som adressaten. Sagsøgeren har understreget, at den anfægtede afgørelse kun berører denne, som er den eneste hindbærproducentorganisation i Fællesskabet.

23 I sine bemærkninger til afvisningspåstanden har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede skrivelse har ændret selskabets retsstilling, og at den derfor har haft bindende retsvirkninger, som medfører, at sagen må antages til realitetsbehandling. Sagsøgeren har imødegået Kommissionens argument om, at det ikke er den anfægtede afgørelse, som har ført til, at selskabet skal tilbagebetale beløbet på 83 745,90

GBP, idet det har anført, at de nationale myndigheder har stillet opkrævningen af beløbet i bero, mens de ventede på Kommissionens afgørelse. I denne forbindelse har sagsøgeren henvist til, at Domstolen har antaget en sag om annullation af en retsakt fra Kommissionen til realitetsbehandling til trods for, at denne retsakt krævede nationale gennemførelsesforanstaltninger (Domstolens dom af 17.1.1985, sag 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 207, præmis 7). Følgelig har den anfægtede afgørelse som sådan efter sagsøgerens opfattelse endeligt fastlagt Kommissionens retlige standpunkt og berører derfor selskabets retsstilling, hvorved afgørelsen kan underkastes domstolsprøvelse i henhold til traktatens artikel 173 (jf. Rettens dom af 18.12.1992, forenede sager T-10/92, T-11/92, T-12/92 og T-15/92, Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2667).

24 Sagsøgeren har desuden påberåbt sig Domstolens dom af 22. april 1997 (sag C-395/95 P, Geotronics mod Kommissionen, Sml. I, s. 2271, præmis 12, 14 og 15), hvori det blev fastslået, at et søgsmål til prøvelse af en kommissionsbeslutning kunne antages til realitetsbehandling til trods for, at appellanten kun trådte i retlig forbindelse med de kompetente nationale myndigheder, og til trods for, at den af Kommissionen trufne beslutning efter tidligere praksis ikke kunne træde i stedet for en beslutning truffet af de nationale myndigheder. Da Kommissionen havde vedtaget den omtvistede beslutning under udøvelsen af sin kompetence, og beslutningen konkret angik appellanten, der således blev berøvet enhver mulighed for at få tildelt kontrakten, havde beslutningen i sig selv retligt bindende virkninger for appellanten og kunne derfor anfægtes under et annullationssøgsmål efter traktatens artikel 173. I den foreliggende sag er sagsøgeren analogt hermed af den opfattelse, at man i den foreliggende sag må nå til samme resultat, nemlig at det fastslås, at sagen kan antages til realitetsbehandling, eftersom Kommissionen har truffet den omtvistede afgørelse under udøvelsen af sin kompetence og i betragtning af, at afgørelsen konkret vedrørte sagsøgeren, som derved blev berøvet enhver mulighed for at få medhold i sine synspunkter.

25 Sagsøgeren har ligeledes — om end subsidiært — imødegået de andre argumenter, Kommissionen har fremsat.

26 Over for argumentet om, at et annullationssøgsmål, som er rettet mod et afslag på at vedtage en almengyldig forordning, skal afvises, som Kommissionen støtter på kendelsen i sagen Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, har sagsøgeren anført, at den situation, sagsøgeren i denne sag befandt sig i, ikke kan sammenlignes med sagsøgerens situation i den foreliggende sag, da den anfægtede retsakt ikke blot er en orienterende skrivelse, hvori der alene gives adressaten en kort redegørelse for grundene til en tidligere lovgivningsforanstaltning, men tværtimod er et udførligt afslag, som er givet efter lange forhandlinger mellem parterne.

27 Sagsøgeren har også imødegået argumentet om karakteren af den anmodning, der ligger til grund for den anfægtede afgørelse, som Kommissionen støtter på den samme kendelse, nemlig at sagsøgeren søgte at opnå en lovgivningsmæssig ændring af de relevante fællesskabsbestemmelser. Efter sagsøgerens opfattelse indeholder skrivelsen fra Scottish Office af 25. oktober 1995 (bilag 5 til stævningen) ikke nødvendigvis en anmodning om ændring af forordning nr. 2252/92. Det fremgår af skrivelsen, at anmodningen bl.a. støttedes på en fortolkning af udtrykket »en principe« (»normally«) i forordning nr. 1991/92 (o.a.: Dette udtryk er ikke oversat i den danske version af artikel 2, stk. 3), hvorefter der i tilfælde af force majeure kan gøres undtagelse fra de fastsatte bestemmelser. Ifølge sagsøgeren kræver dette ikke nødvendigvis en ændring af disse bestemmelser. Følgelig finder den retspraksis, Kommissionen har påberåbt sig, ikke anvendelse i det foreliggende tilfælde.

28 For det tilfælde, at Retten måtte finde, at anmodningens karakter nødvendigvis måtte medføre en ændring af lovgivningen, har sagsøgeren gjort gældende, at den omhandlede ændringsbestemmelse er af en sådan karakter, at den skulle gøre det muligt at anlægge annullationssøgsmål til prøvelse af et afslag på at vedtage en sådan ændring. Efter sagsøgerens opfattelse ville denne ændring ifølge sagens natur kun kunne finde anvendelse på en enkelt producent — sagsøgeren selv — eftersom sagsøgeren i hele den relevante periode var den eneste producent, som var berørt af de oprindelige lovbestemmelser. I denne forbindelse har sagsøgeren gjort gældende, at Domstolen i en tilsvarende sag fandt, at en forordning, hvorefter en bestemt kategori af virksomheder nægtedes forhøjede eksportrestitutioner, berørte disse virksomheder umiddelbart og individuelt (Domstolens dom af 18.11.1975, sag 100/74, CAM mod Kommissionen, Sml. s. 1393).

29 Sagsøgeren har ligeledes anfægtet anvendelsen af afgørelsen i Buckl-sagen (Domstolens dom af 24.11.1992, forenede sager C-15/91 og C-108/91, Buckl m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 6061), som kendelsen i sagen Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen er på linje med. Sagsøgeren hævder, at den foreliggende sag er meget forskellig herfra, fordi den relevante ændring i den foreliggende sag kun berører en enkelt producent i hele Fællesskabet med tilbagevirkende gyldighed i modsætning til den anden sag, hvor Domstolen præciserede, at den ændrede forordning, der var anmodet om, ville berøre importører af ænder og gæs, ande- og gåseavlere samt alle fjerkræslagterier uden forskel.

30 Til støtte for sin opfattelse med hensyn til formaliteten har sagsøgeren derimod gjort gældende, at søgsmålet svarer til det, der gav anledning til Domstolens dom af 13. maj 1971 (forenede sager 41/70-44/70, International Fruit Company m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 83, org. ref.: Rec. s. 411), som Retten har henvist til i sin kendelse af 4. oktober 1996 (sag T-197/95, Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, Sml. II, s. 1283). Sagsøgeren finder således, at de grunde, der fik Domstolen til at antage denne sag til realitetsbehandling, er passende og relevante i den foreliggende sag. I denne forbindelse har sagsøgeren anført, at Domstolen i dommen i sagen International Fruit Company m.fl. mod Kommissionen fandt, at den anfægtede forordning ikke var almengyldig og derfor kunne undergives domstolsprøvelse i henhold til traktatens artikel 173, i betragtning af, at antallet af ansøgninger om importlicenser, som forordningen kunne vedrøre, stod fast, da forordningen blev udstedt, at ingen nye ansøgninger kunne komme til, at forordningen var udstedt under hensyntagen til den samlede mængde, for hvilken der var blevet indgivet ansøgninger, og at forordningen var udstedt i lyset af visse ansøgeres særlige situation. Efter sagsøgerens opfattelse opfylder enhver ændringslovgivning de hensyn, som fik Domstolen til i denne dom at fastslå, at sagen kunne antages til realitetsbehandling, og derfor må afgørelsen om at nægte at vedtage en sådan lovgivning i den foreliggende sag anses for at kunne anfægtes efter traktatens artikel 173.

31 Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at Kommissionens argument om, at andre organisationer kunne have været omfattet af forordningen og kunne blive det

fremover, slet ikke er relevant, fordi der må tages stilling til spørgsmålet på grundlag af de reelle faktiske omstændigheder og ikke på grundlag af hypoteser. Ifølge sagsøgeren ville ændringen kun have kunnet berøre én producent, nemlig Scottish Soft Fruit Growers.

Rettens bemærkninger

32 I medfør af procesreglementets artikel 114 kan Retten på en parts begæring tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. I det foreliggende tilfælde finder Retten, at sagen er tilstrækkeligt oplyst af sagsakterne, og at den kan træffe afgørelse vedrørende begæringen uden at indlede den mundtlige forhandling og uden at indlede behandlingen af sagens realitet.

33 I den foreliggende sag må det først undersøges, om den omtvistede afgørelse er en retsakt, der kan anfægtes ved et annullationssøgsmål.

34 Ifølge fast praksis er den omstændighed, at der foreligger en skrivelse fra en fællesskabsinstitution som svar på en anmodning fra skrivelsens adressat, ikke tilstrækkelig til at kvalificere skrivelsen som en beslutning som omhandlet i traktatens artikel 173, som kan anfægtes ved et annullationssøgsmål (Domstolens kendelse af 27.1.1993, sag C-25/92, Miethke mod Parlamentet, Sml. I, s. 473, præmis 10; Rettens dom af 22.5.1996, sag T-277/94, AITEC mod Kommissionen, Sml. II, s. 351, præmis 50, og Rettens kendelse af 4.10.1996, sag T-5/96, Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, præmis 26). Efter fast retspraksis foreligger der kun retsakter eller beslutninger, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i medfør af traktatens artikel 173, når disse retsakter eller beslutninger har retligt bindende virkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af dennes retsstilling (Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 9, Rettens

dom i sagen Connaughton m.fl. mod Rådet, præmis 30, og Rettens kendelse af 4.10.1996, sag T-5/96, Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, præmis 26).

35 I den foreliggende sag må det konstateres, at den forpligtelse til tilbagebetaling, der påhviler sagsøgeren, følger af anvendelsen af den gældende forordning, og at sagsøgeren derfor var Intervention Board's debitor, inden Scottish Office fremsatte sin anmodning over for Kommissionen, og at selskabet blev ved at være det efter Kommissionens svar på anmodningen.

36 Hertil kommer, at da Scottish Office henvendte sig til Kommissionen den 25. oktober 1995, havde sagsøgeren allerede modtaget Intervention Board's skrivelse af 3. april 1995 med meddelelse om det endelige beløb, selskabet var berettiget til i igangsætningsstøtte, og med angivelse af det uberettiget udbetalte beløb, som selskabet skulle tilbagebetale på grundlag af en faktura, som selskabet ville modtage en af de følgende dage. Intervention Board sendte faktisk denne faktura til selskabet den 25. april 1995 og pålagde det at betale beløbet på 83 745,90 GBP inden den 10. maj 1995.

37 Sagsøgerens argument om, at den anfægtede skrivelse har ændret selskabets retsstilling, eftersom de nationale myndigheder ikke havde taget andre skridt til delvis tilbagesøgning af støtten, mens de ventede på Kommissionens afgørelse, kan ikke tiltrædes. Det må pointeres, at selv om Intervention Board, som er den myndighed, der har kompetence til i henhold til artikel 14 i forordning nr. 2252/92 at tilbagesøge uberettiget udbetalte beløb, ikke har taget skridt til faktisk at tilbagesøge det således fastslåede og anmeldte skyldige beløb, mens man ventede på Kommissionens stillingtagen til anmodningen fra Scottish Office, er der kun tale om imødekommenhed og kun hos den britiske myndighed, som slet ikke har noget at gøre med Kommissionens kompetence på dette område. Det må i denne forbindelse konstateres, at de forordninger, der finder anvendelse i dette tilfælde, hverken åbner mulighed for at ændre den ordning, der er indført ved forordningerne, eller

for at gøre undtagelser med hensyn til ydelse og tilbagebetaling af støtte, som besluttes af de nationale myndigheder, eller for at stille tilbagebetalingen i bero, således som det er sket i det foreliggende tilfælde efter Intervention Board's ensidige afgørelse.

38 Heraf følger, at den omstændighed, at den nationale myndighed ikke har taget skridt til faktisk at tilbagesøge det omhandlede beløb, mens den ventede på Kommissionens afgørelse, ikke kan støtte sagsøgerens påstand om, at dets retsstilling med hensyn til gælden afhang af, om Kommissionen imødekom den anmodning, Scottish Office havde fremsat den 25. oktober 1995.

39 Under disse omstændigheder kunne sagsøgeren ikke med føje håbe, at Kommissionens svar på anmodningen fra Scottish Office ville medføre en ændring af selskabets retsstilling som Intervention Board's debitor.

40 Herefter må det fastslås, at den anfægtede skrivelse ikke kan indvirke på sagsøgerens retsstilling.

41 Endvidere bemærkes, at en privatpersons annullationssøgsmål skal afvises, hvis det er rettet mod et afslag på at vedtage en almengyldig forordning (jf. i denne retning Rettens kendelse af 4.10.1996, sag T-5/96, Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, præmis 28). Ligeledes skal et søgsmål, der er anlagt af en fysisk eller juridisk person til prøvelse af Kommissionens afslag på med tilbagevirkende kraft at korrigere en retsakt, afvises, såfremt den krævede korrektion skulle have været foretaget via en almengyldig forordning (Domstolens dom af 17.5.1990, sag C-87/89, Sonito m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1981, præmis 8 og 9, og Rettens kendelse af 4.10.1996, sag T-5/96, Sveriges Betodlares og Henrikson mod Kommissionen, præmis 28).

42 Forordning nr. 1991/92 og nr. 2252/92, som finder anvendelse i den foreliggende sag, har karakter af lovgivning og er almengyldige, da de vedrører alle hindbærproducentorganisationer i Fællesskabet og fastsætter betingelserne for, at disse kan anerkendes, samtidig med, at de indeholder bestemmelser om ydelse af særlig støtte. Specielt bestemmes det i artikel 6 i forordning nr. 2252/92, at der skal ydes støtte på grundlag af objektive omstændigheder, nemlig at der er tale om en producentorganisation, hvis produktion oversteg 1 000 tons i produktionsåret forud for ansøgningen om anerkendelse, og at den har fremlagt et program til forbedring af konkurrenceevnen for sektoren for industrihindbær, som er godkendt af vedkommende nationale myndigheder. Den har derfor retsvirkninger for personer, som defineres generelt og abstrakt. Den omstændighed, at sagsøgeren på det tidspunkt, hvor Scottish Office fremsatte anmodningen, var den eneste hindbærproducentorganisation, der var anerkendt i henhold til de nævnte forordninger, ændrer ikke på nogen måde deres karakter af lovgivning og deres almengyldighed, da antallet af organisationer, der berøres, ikke er afgørende i denne henseende (jf. i denne retning Domstolens dom af 14.7.1983, sag 231/82, Spijker Kwasten mod Kommissionen, Sml. s. 2559, præmis 10). Heraf følger også, at en ændringsforordning skulle have været en almengyldig forordning.

43 For så vidt som den anfægtede skrivelse må ses som et afslag på at ændre forordningen, må det under disse omstændigheder fastslås, at sagsøgeren ikke kan anfægte dette afslag under et annullationssøgsmål.

44 Sagsøgeren kan heller ikke henholde sig til den retspraksis, selskabet har påberåbt sig, eftersom der er tale om sager, hvis retlige baggrund og faktiske omstændigheder ikke kan sammenlignes med baggrunden for og omstændighederne i den foreliggende sag, og denne praksis derfor ikke kan svække analysen i det foregående, nemlig at sagsøgerens retsstilling ikke berøres.

45 For det første er det med hensyn til dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen tilstrækkeligt at fastslå, at der — i modsætning til denne sag — ikke i den foreliggende sag er tale om en beskyttelsesforanstaltning, der medfører undtagelser fra traktatens regler fra et givet tidspunkt og for en begrænset periode, og

at hverken Rådet eller Kommissionen kunne have forsøgt at fastlægge kredsen af erhvervsdrivende, inden retsakten blev vedtaget, eller forventedes at gøre det.

46 For det andet finder Retten med hensyn til dommen i sagen Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, at det er med urette, at sagsøgeren af denne dom har udledt, at Kommissionens afgørelse i den foreliggende sag kan undergives domstolsprøvelse i henhold til traktatens artikel 173, blot fordi Kommissionens retlige standpunkt endeligt er fastlagt i afgørelsen, idet det i selve dommen anføres, at det kræves, at disse retsakter ændrer sagsøgerens retsstilling væsentligt.

47 Endelig finder Retten ikke, at det er relevant at påberåbe sig dommen i sagen Geotronics mod Kommissionen, da der — i modsætning til den foreliggende sag — var tale om en individuel, og ikke en almengyldig beslutning, som var vedtaget af Kommissionen under udøvelsen af den selvstændige beføjelse, som udtrykkeligt var tillagt den i denne henseende i den forordning, der fandt anvendelse. Desuden havde Kommissionen i den nævnte sag beføjelser, som den formodedes at udøve i relation til hvert af de tilbud, der blev afgivet, således at dens afgørelser — som Domstolen fastslog i dommen — kunne have endelige og retligt bindende virkninger såsom udelukkelsen af sagsøgeren fra at deltage i udbuddet. I den foreliggende sag er Kommissionen derimod udelukkende indblandet som følge af den anmodning, som fuldstændig frivilligt og uventet blev fremsat af Scottish Office, som anmodede Kommissionen om at træffe en foranstaltning, der slet ikke var foreskrevet, og som var helt exceptionel, nemlig at ændre en almengyldig bestemmelse med tilbagevirkende gyldighed. Det var under disse omstændigheder, at Kommissionen traf afgørelsen om ikke at imødekomme anmodningen og dermed om ikke at ændre de retsregler, sagsøgeren allerede var undergivet. Retten er derfor af den opfattelse, at hverken den retlige baggrund eller de faktiske omstændigheder i de to sager er sammenlignelige.

48 Det må herefter fastslås, at den omtvistede skrivelse ikke er en retsakt, som kan anfægtes efter traktatens artikel 173, og sagen må derfor afvises.

Sagens omkostninger

49 I medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler sine egne samt Kommissionens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg, den 11. december 1998.

H. Jung

Justitssekretær

J. D. Cooke

Afdelingsformand